

„Az öröm, ha nem osztjuk meg egymással, kiszárad és elillan.” II. János Pál

Születésem után hamar megkereszteltek, azonban az első áldozásomra két évtizedig türelmesen kellett várnia az Úrnak., ugyan is gyermekkoromban az anyai nagymamánál vettem részt szentmiséken, mivel szinte minden vasárnap hozzájuk utaztunk Bólyra. Ő nagyon szerette volna, hogy a kedves nővérek segítségével ez valóra válhasson, de ehhez túl rövid időket töltöttem náluk. Ez időtájt még Szentlőrincen laktunk. Tizenkét éves koromban egy vírusos idegbénulást kaptam, amikor másfél hónapra kórházba kerültem egyedül egy kórterembe, újra meg kellett tanulnom járni. Ekkor többször imádkoztam és mintha Jézussal is beszélgettem volna. A nővéreknek meséltem arról, hogy én „zongoratanár leszek”. Biztosan furcsálták ezt, hiszen alig mozdult a kezem, a lábam, de csak kedvesen mosolyogtak. A jó Isten azonban megadta a gyógyulást és az álom valóra válását.

A Pécsi Művészeti Gimnázium után a pécsi Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskolán tanulhattam. A férjem Megyimórecz István megismerésében is volt valami rendkívüli, ugyanis ő kérte a jó Istent, hogy mutassa meg neki a jövődöbelijét és ekkor jelentem meg az utcán elrobogva egy autóban édesapámmal, ez után kezdett keresni, hogy hol lát meg újra. Az esküvőnk férjem öt évi udvarlása után következett a zongora diplomám előtt egy hónappal. Ez volt az a nap, amikor elsőáldozó lehettem. Csodálatos volt az esküvőnk, nagyon boldogok voltunk, ragyogtunk, a falubeli emberek sokáig meséltek erről a ritka lakodalomról. A felejthetetlen igenünk, a megismert Géza papbarátunk, édesapám Ave Mariája szép emlékek maradnak. Szüleimtől egy kertet (aminek a művelésében a mai napig segítenek), házat kaptunk ajándékba, ami szintén a Gondviselés nagy ajándéka volt. A diploma után a Liszt Ferenc Zeneiskolába kerültem zongoratanárnak, de szintén csodás módon, ugyan is mondták nekem, hogy itt 25 évig nem lesz állás, de a jó Isten másképp szerette volna, ezért egy kolleganő váratlanul Budapestre költözött. Jött is Dobos Laci bácsi az akkori igazgató, hogy én vagyok az ő embere. Hamarosan kiderült, hogy ő lesz az én bérmálkozás felkészítőm is. A bérmálkozásom olyan nagy lelki élményt jelentett, amit elfelejteni nem lehet. Úgy éreztem, hogy mindenkit nagyon szeretek, szeretném átölelni az egész világot. A könnyek adományát is (most már tudom, hogy) itt csírájában megkaptam. Férjem, aki volt már bérmálkozó, érezhetően ekkor élte meg igazán ennek a szentségnek az örömét. Hála Neked Istenünk! Kezdetől nagy örömmel tanítottam, de nagy vágyakozást éreztünk saját gyermek után. A jó Isten nem váratott bennünket sokáig, hamarosan küldte a gyerekeket egymás után. Először Anikót (1986), majd Gábort (1988). Még pár évesek voltak, amikor meghívást éreztem a teológiai tanfolyamra. Édesanyám segítségével havonta egy szombaton részt tudtam venni és fel tudtam készülni. Majd újabb gyerekek születtek, Ildikó Lilla Ágota (1992) és István Tamás (1993). A két utolsó gyermekünkért szentmisét mondott születésük előtt Hargitai János atya akkori lelki vezetőnk. Kb 1997-től az Úr hívott a hittanoktatásra, Bíró László és Várnagy Antal atyák által. Ez hetente egy-két órát jelentett. Emiatt a zeneiskolai munkámon is nagy áldás volt. A legkisebb fiúnk egy éves kora óta elkötelezetten tartozunk a Schönstatt család mozgalomhoz, 2006-ban beléptünk a III. Szövetségi évfolyamba, ahol a Szűzanyával szeretetszövetséget kötöttünk és a házi szentélyünk létesítésekor megkértük lakjék otthonunkban. A lelki napirendet próbáljuk azóta is bevasalni magunkon, több-

kevesebb sikerrel. 2009-ben volt az évfolyamunk szentelése, melyen ünnepi keretek között egy, a közösségünk által készített felajánló imát mondtunk el és még közelebb akartunk kerülni Istenhez. Ezt a jó Isten nagyon komolyan vette, ugyanis a szentmise után az agapé közben a jelenlétünkben meghalt egy egyházi ötvös barátunk, Ozsvári Csaba, közösségünk tagja. Az ő elvesztése földi értelemben nagy fájdalmat okozott, de érezzük, hogy a Mennysország lehet a jelenlegi hajléka. Azóta máshogy látjuk az életünket is, ami Isten ajándéka, ami alatt szüntelenül sok jót kell tennünk, de ő tudja, hogy melyikünket meddig és mire hívja itt a földön. Úgy éreztem engem szolgálatra hív. Különös módon hallottam ezen a nyáron Szegeden a Dómban egy hangot magamban. Attól kezdve minden velem szembejövőért elkezdtem imádkozni. Éreztem, hogy ez feladatom. Egyre fontosabbnak éreztem mások lelkét. 2012 telén észrevettem férjem betegségét, akinek azóta is fehérvérsejt problémái vannak. A jó Isten a nehézséget megengedi, mert szeretné, hogy még jobban figyeljünk rá. Amikor kiderült férjem betegsége naponta egy egész rózsafűzért imádkozott, imádkoztunk el. Elsősorban érte ajánlottam fel a 9 hetet és a jó Istennek is szerettem volna több időt szánni.

Köszönöm az Úrnak, hogy a Szentlélek Szemináriumba elvezetett, hogy itt megtapasztalhattam a Szentlélek intenzív munkáját. Csodálatos, ahogy itt a testvérek hordozzák egymást, és közbenjáró imájukkal segítik a többieket. Istennek hála, olyan meglátásaik voltak, melyek teljesen igazak rám, pedig nem ismertek korábban engem. Van egy éremem, ami a Szűzanyának különösen fontos. Ez a szenteléskor kapott közösségi jelvény. A jó Isten áldását, kegyelmeit a könnyek adományán keresztül is megéltem, mely nagyon tisztító volt. A legnagyobb ajándékom a kapott prófeciákon kívül, amit még nem mondhatok el egyelőre, a találó szakasz, ami a kis gyertyámra volt írva. „*Keresd a békességet és kövesd azt!*” (Zsolt 34,15). Nagy türelemre van szükségem mostanában és ennek az isteni gondolatnak a fényében kell látnom a sok nehézséget. Már nagyon sokszor segített nekem az eltelt egy-két hét alatt ez a mondat. Úgy is, hogy a kegyelmeit hordoztam férjem testvérnél, ahol eddig mindig nagy vitáink voltak az egyházzal kapcsolatban és most ő kérte, hogy imádkozzam értük a szentáldozásban a nagymama temetési szentmiséjén. Hála Neked Urunk! A személyes beszámoló lehetőségen nem tudtam ott lenni, mert Rómából utaztam haza. Ez az utazás is egy nagy kegyelem volt, mert tanítványaim hívő szüleinek meghívására utaztunk el. Láthattuk többek között Jézus lábnyomát, ahol Szent Péternek megjelent. Nem utolsó sorban részt vehettünk Ferenc pápánk szentmiséjén múlt vasárnap a Szent Péter téren. A pápa nagy szeretettel köszönte meg a tanúságtételeket. (Ezért kellett most nekem is írnom) buzdított az evangelizációra, karitatív tevékenységekre, egyházi szolgálatokra. Kérte, hogy keressük a zarándoklatokat, és figyelmeztetett, hogy a közösségeket a SZENTLÉLEK vezeti. Ezt itt a Szemináriumban is megtapasztalhattuk. Jó, hogy megérezhettük, hogy együtt erősebbek vagyunk és a Szentlélek karizmáit csak a közösségben tudjuk kamatoztatni. Hála Neked Urunk minden jótéteményedért! Dicsőség Neked most és mindörökké! Ámen.

M. Ildikó